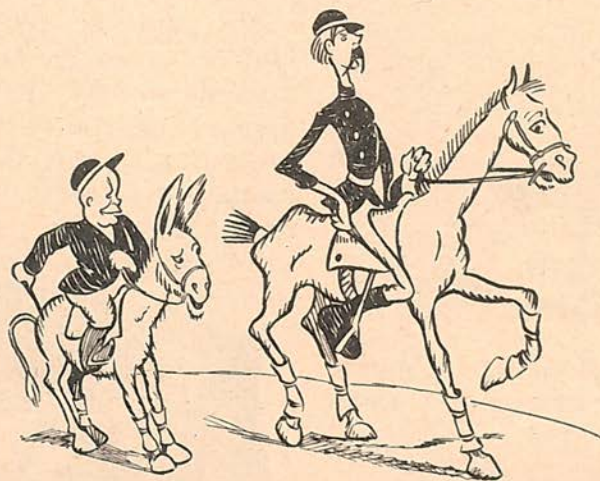

КРАЧУНЪ И МАЛЧО ВЪ СОФИЯ

НА ХИПОДРОМА И СЪ МЕЧАТА КОЖА

— Чуй, Малчо! Този проклетъ писачъ дали не е пъкъ и ездачъ? Но даже и да е зѣпачъ, — за насъ ще бжде цѣло щастие, да вземеме и ний участие: или ще го намѣримъ тамъ, или при насъ ще дойде самъ, ще влѣземъ въ преговори и ще даде — какво ще стори?! —

— Да, имашъ право, Господь чу ни! По-скоро да вървимъ, Крачуно!

Далечъ въ полето кротко си пасѣха единъ конь и едно магаре. Възседнаха ги двамата другари и къмто хиподрома полетѣха...

Хопъ-тропъ, хопъ-тропъ, — тѣ препуснаха въ галопъ! И

нахлуха въ хиподрома, сякашъ че си влизатъ дома! Мушкатъ клетитѣ животни, изморени, цѣли потни, и препускатъ ги стремглаво изъ пжтката направо. Тамъ отъ тѣхната игра никой нищо не разбра, никой имъ се на обади...

Ала ето ти: прегради! Хопъ-тропъ, хопъ-тропъ, — то не става съсь галопъ! Тука трѣбва да се скача, трѣбва да е вещь ездача! Хопъ-тропъ, хопъ-тропъ, — Малчо пада като снопъ и проклетото магаре презъ полето пакъ удари.

А следъ него и Крачуно, сякашъ грабнатъ отъ тайфунъ, дигна се отъ стремената, превъртѣ се два-три пжти, погледа